

Κυριακή 8η Νοεμβρίου 2020

Κυριακή Ζ' Λουκᾶ

(Λκ. 8, 41 – 56)

*«προσελθοῦσα ὄπισθεν ἤψατο τοῦ
κρασπέδου τοῦ ἱματίου αὐτοῦ»* (Λκ. 8, 44).

Δύο θαύματα ἐπιτελεῖ σήμερα ὁ Ἰησοῦς. Ἀνασταίνει τό κοριτσάκι τοῦ ἀρχισυνάγωγου Ἰάειρου καί θεραπεύει τήν αἱμορροοῦσα, πού ἀγγίζει κρυφά τήν ἄκρη ἀπό τό ροῦχο Του. Εἶναι πολύ ὠφέλιμος πνευματικά καί συγκινητικός ὁ τρόπος πού περιγράφεται ἡ θεραπεία αὐτῆς τῆς γυναίκας. Κάθε λέξη τοῦ εὐαγγελιστῆ Λουκᾶ εἶναι προσεκτικά τοποθετημένη, γιά νά περιγράψει ἀκριβῶς τό περιστατικό.

Ἡ περιγραφή ἔχει μία ἐξέλιξη καί μία κλιμάκωση ἀξιοπρόσεκτη: «προσελθοῦσα ὄπισθεν ἤψατο τοῦ κρασπέδου τοῦ ἱματίου αὐτοῦ». Ἡ γυναίκα, πού γιά πολλά χρόνια

αίμορραγει, ἔρχεται σιγά σιγά, πλησιάζει τό Χριστό ἀπό πίσω ἀθόρυβα, καθώς Ἐκεῖνος βαδίζει γιά τό σπίτι τοῦ Ἰάειρου, καί ἀνεπαίσθητα ἀγγίζει τό τελείωμα ἀπό τό θεϊκό ροῦχο. Δέν θέλει νά δώσει στόχο. Δέν θέλει νά ἀσχοληθεῖ κανείς μαζί της, οὔτε κἄν ὁ μέγας της ἰατρός Ἰησοῦς. Ἔχει δύο χαρακτηριστικά πού μαγνητίζουν τή θεϊκή εὐλογία. Ἔχει ἀμέτρητη πίστη καί τεράστια ταπείνωση.

Ἡ πίστη τῆς αἰμορροούσας δέν εἶναι μία θεωρία ἢ μία ἀντίληψη. Εἶναι ζωή, ἐλπίδα καί ἐμπιστοσύνη. Πλησιάζει τό Σωτήρα. Ἐμπιστεύεται τή δύναμή Του καί ἐλπίζει στήν ἀγάπη Του. Δέν ἔχει πίστη πρός κάποια ἰδέα. Μέσα της ἔχει κτίσει μία σχέση μέ τό Χριστό. Στό δικό Του πρόσωπο βλέπει τό μέλλον της. Στή δική Του πορεία ἐναρμονίζει τά βήματά της. Ἡ ἀσθένειά της, πού γιά πολλά χρόνια πρωταγωνιστοῦσε στήν καθημερινότητά της, ἐκδιώκεται. Τώρα πλέον στόν ὀρίζοντα τοῦ ἑαυτοῦ της τοποθετεῖ ὡς πρωταγωνιστή τό

Χριστό. Ἡ παρουσία τοῦ Κυρίου τῆς δίνει δύναμη. Τό πρόσωπο τοῦ Ἰησοῦ τήν ἐμπνέει. Ὅλο αὐτό πού αἰσθάνεται δέν ἔχει λογική ἐξήγηση. Δέν ἔχει μέχρι στιγμῆς κάποια στοιχεῖα γιά νά ἐλπίζει καί νά ἐμπιστεύεται τόν Κύριο. Τό κάνει ὅμως, κι αὐτό εἶναι τό ἀνεξήγητο θαῦμα καί τό τεράστιο μυστήριο τῆς πίστεως.

Οἱ ἄνθρωποι πού δέ γνωρίζουν τό Σωτήρα ἀδυνατοῦν νά βιώσουν τήν πίστη. Ἀπορρίπτουν τή χάρη καί τή δύναμη τοῦ Θεοῦ, διότι ἐγκλωβίστηκαν στά δεδομένα τοῦ μυαλοῦ καί τῆς λογικῆς. Ζητοῦν στοιχεῖα καί ἀποδείξεις γιά νά πιστέψουν. Τά μυστήρια γιά τούς ἀνθρώπους τοῦ κόσμου εἶναι ἀπλές τελετές μέ συμβολικό χαρακτήρα. Δέν καταλαβαίνουν πῶς ἐνεργεῖ ἡ ἄκτιστη χάρη τῆς Ἁγίας Τριάδας. Δέν ἀποδέχονται τήν ὕπαρξη τοῦ πνευματικοῦ κόσμου. Ἀπορρίπτουν ὅ,τι δέν μποροῦν νά συλλάβουν οἱ σωματικές αἰσθήσεις. Ἔχουν φοβίες, ἀνασφάλειες,

ἐρωτηματικά καί ἀρνητική διάθεση. Μπροστά
 στό θάνατο, στήν ἀρρώστια, στή δυσκολία καί
 στόν πειρασμό μπλοκάρουν. Προσπαθοῦν νά
 διαχειριστοῦν τήν κάθε ἀντίξοη κατάσταση μέ
 τίς δικές τους ἰκανότητες. Λαμβάνουν μέτρα
 καί τά ἐπιβάλλουν καί στούς ἄλλους.
 Ἀπεμπολοῦν τήν ἐλευθερία τοῦ προσώπου.
 Προσβάλλουν τήν ἀπέραντη ἀξία καί τή μονα-
 δικότητα τοῦ κάθε ἀνθρώπου στό ὄνομα τῆς
 καλῆς διαχείρισης τῶν καταστάσεων. Χωρίς τό
 Χριστό κτίζουν πάνω στήν ἄμμο τῆς
 ἀβεβαιότητας τά κάστρα τῶν κατορθωμάτων
 τους. Ἡ αἰμορροοῦσα ἔρχεται διαχρονικά νά
 τούς διαψεύσει. Ἐρχεται νά δώσει τό μήνυμα
 πώς πρῶτα πιστεύεις, ἀγαπᾶς, ἐμπιστεύεσαι
 καί ἐλπίζεις στόν Κύριο καί μετά λαμβάνεις
 τούς καρπούς αὐτῆς τῆς πίστεως. Ἡ σχέση μέ
 τό Χριστό εἶναι μυστική, βρίσκεται πέρα ἀπό
 τήν ἀνθρώπινη λογική. Εἶναι διακύβευση. Δέν
 εἶναι βόλεμα. Δέν εἶναι λύση. Ἡ σχέση μέ τό
 Χριστό εἶναι δρόμος πού τόν περπατᾶς μαζί

Του, ἀγγίζοντας ἔστω καί τό στρίφωμα ἀπό τό ροῦχο Του, ἢ κάνεις τή δική σου πορεία χωρίς Ἐκεῖνον. Ὅποιος δέν ἄγγιξε τό Χριστό δέν μπορεῖ νά καταλάβει τί σημαίνει σχέση μέ τό Χριστό.

Τό δεύτερο σημαντικό στοιχεῖο στήν προσωπικότητα τῆς αἱμορροούσας εἶναι ἡ ταπείνωση. Ἡ ταπείνωση αὐτῆς τῆς γυναίκας εἶναι ἀξιοθαύμαστη. Δέν ἐκδηλώνεται ἐπιφανειακά καί ἐξωτερικά μέ ταπεινοσχημίες καί ταπεινολογίες. Ἡ ταπείνωση εἶναι τό κύριο χαρακτηριστικό ἑνός ἀληθινά εὐγενικοῦ ἀνθρώπου. Ἡ αἱμορροοῦσα ἐκδηλώνει τήν ταπείνωσή της μέ τή μεγάλη εὐγένεια πού πλησιάζει τόν Ἰησοῦ καί μέ τή μεγάλη διάκριση, μέ τήν ὁποία δέν ἀγγίζει τόν Ἰδιο ἀλλά μόνο τήν ἄκρη ἀπό τό ροῦχο Του. Αὐτή ἡ ταπείνωση δείχνει ἄνθρωπο μέ ἀληθινό περιεχόμενο. Δέν γίνεται ἐνοχλητική. Δέν ἀπαιτεῖ. Δέ ζητάει. Ντρέπεται γιά τήν ἀρρώστια της, ὅπως δυστυχῶς ντρέπονται πολλοί ἀσθενεῖς γιά τήν ἀσθένειά τους.

Αὐτή ἡ ντροπή ὅμως, δέν τήν κάνει σκληρή καί ἀπότομη, τήν κάνει ἀόρατη. Δέν εἶναι ἐνοχική ντροπή. Εἶναι ἡ ντροπή πού νιώθει ὁ ταπεινός ἄνθρωπος, καθώς φοβᾶται νά μή γίνει ἡ παρουσία του ἀντιληπτή ἀπό τούς ἄλλους καί καθώς προσπαθεῖ νά μήν ἐνοχλήσει κανένα μέ τή συμπεριφορά του. Δέν πλησιάζει τό Σωτήρα δικαιοματικά. Δέν ἔρχεται κοντά Του γιά νά ἀπαιτήσῃ. Δέν ἔχει ἔχνος ἀπό ἔπαρση. Δέν περιμένει τήν προσοχή τοῦ Ἰησοῦ. Δέν προσδοκᾷ νά ἀσχοληθεῖ μαζί της. Ἡ ταπείνωση τοῦ χαρακτήρα της τήν ἀνεβάζει. Μέσα ἀπό τήν ὑψηλή ποιότητα τῆς ταπείνωσης δικαιώνεται, ἐπειδή ὁ Θεός πάντοτε προσβλέπει στούς ταπεινούς ἀνθρώπους καί χαρίζει τίς ἀμέτρητες εὐλογίες Του ὄχι σ' ἐκείνους πού ἀπαιτοῦν καί περιμένουν, ἀλλά σ' ἐκείνους πού μηδενίζουν τόν ἑαυτό τους χωρίς γογγυσμό καί ἀγανάκτηση.

Ἡ ἔπαρση εἶναι ἡ μεγαλύτερη πνευματική ἀσθένεια. Στήν ἐποχή μας θεωρεῖται κατόρ-

θωμα καί ἀρετή. Στήν πραγματικότητα ὅμως, ἡ ἔπαρση καί ὁ ἐγωισμός εἶναι ἡ αἰτία κάθε ἀνθρώπινης δυστυχίας καί παθογένειας. Οἱ ἀπαιτήσεις, οἱ διαμάχες, οἱ συγκρούσεις, ὁ ἐκνευρισμός, ἡ ἐσωτερική κούραση, ἡ σκληρότητα, ἡ ἀπάνθρωπη ἀδιαφορία καί ἀμέτρητα ἀκόμη κακά ὀφείλονται στόν ἐγωισμό καί στήν ἔπαρση. Ὁ ἐπηρμένος ἄνθρωπος δέν οἰκοδομεῖ σχέση οὔτε μέ τό Θεό οὔτε μέ τό συνάνθρωπό του. Μένει μόνος καί στό τέλος δυστυχεῖ.

Ἡ αἰμορροοῦσα τῆς σημερινῆς εὐαγγελικῆς περικοπῆς μᾶς διδάσκει τήν πίστη καί τήν ταπείνωση. Ἄς πλησιάσουμε τόν Κύριο μέ τά δύο αὐτά ἐφόδια καί νά εἴμαστε βέβαιοι πώς θά εἰσπράξουμε, ὅπως κι ἐκείνη, τίς ἀμέτρητες εὐλογίες Του, πού πάντοτε χαρίζει στούς πιστούς καί ταπεινούς ἀνθρώπους. Ἀμήν.